

Prelatovo pismo (studen 2009.)

"Za vrijeme Svećeničke godine, osim molitve za svetost svećenika moramo moliti i za svetost cijelog kršćanskog puka".

22.11.2009.

Predragi moji, neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

Počinje mjesec studeni Svećeničke godine i lijepo je uočiti da su u njemu dva liturgijska blagdani koja nas podsjećaju na svećenički karakter

naroda Božjega: svetkovina Svih svetih i svetkovina Krista Kralja. U prvoj, koju danas slavimo, dolazi do izražaja Kristovo svećeništvo u njegovim udovima, kršćanima. U drugoj, 22. ovog mjeseca, vidimo našu Glavu, Isusa, kao *Vječnog Svećenika i Kralja Svega Stvorenja*^[1], koji će svojim dolaskom na kraju vremena zauzeti svoje Kraljevstvo i predati ga Bogu Ocu.^[2]

Dvije svetkovine pozivaju na razmišljanje o dostojanstvu kršćanskog poziva. Sveti Petar, u svojoj prvoj poslanici, upućuje nama krštenima sljedeće riječi: *A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojem; vi, nekoć nenarod, a sada narod Božji; vi ne-mili, a sada mili.*^[3] Prvak apostola navodi da nas Bog, čineći nas po milosti Duha Svetoga svojom djecom, uvodi u novi narod Božji – Crkvu – kojem

pripadamo ne po tjelesnom nasljeđu, već po pritjelovljenju Isusu Kristu. Snagom tako izvanrednog odabranja, besplatnog i nezasluženog – kao dionici Kristova svećeništva! – pozvani smo primjerom, riječju i djelima naviještati predivna Božja djela.

Divimo se dobroti Boga Oca i zahvaljujmo mu. Nije mu bilo dosta poslati svoga Sina na svijet da nas spasi, već je htio da otkupljenje dopre do svih ljudi, sve do kraja vremena, služeći se Crkvom, Tijelom Kristovim i spasiteljskom prisutnošću Gospodina u prostoru i vremenu. Sveti Augustin govori da «kao što sve nazivamo kršćanima snagom jednog pomazanja, tako i sve nazivamo svećenicima, jer su dijelovi jednog Svećenika.»[4] Naš je Otac vrlo često razmatrao o tom velikom daru i potaknuo je sve nas da imamo isto mišljenje kao Krist.[5] Moramo se

upitati: koliko se trudim da usvojim to bogatstvo?

Opći poziv na svetost i apostolat nalazi svoje korijenje u krsnom karakteru. Opće svećenstvo dolazi prije ministerijalnog svećeništva te se ovo drugo stavlja na službu prvomu. Bez novog rođenja u krštenju ne bi postojali sveti službenici zato što sakrament krštenja otvara vrata svim drugima; i bez ministerijalnog svećeništva, preko kojega Crkva naviješta Kristov nauk ljudima, te ih sakramentima veže na njegov život – posebno Euharistijom – i vodi ih do Neba, ne bi mogli napredovati na putu svetosti. Opće svećeništvo vjernika i ministerijalno ili hijerarhijsko svećeništvo, premda se bitno razlikuju, a ne samo po stupnju, ipak su u međusobnom odnosu; jer jedno i drugo imaju na svoj poseban način dio u Kristovu svećeništvu.[6]

Sveti Župnik Arški jasnim je riječima isticao nužnost ministerijalnog svećeništva. Benedikt XVI., u pismu prigodom Svećeničke godine, donosi neke Svećeve misli: «Bez svećenika», naglašava, «smrt i muka Našega Gospodina bili bi beskorisni.

Svećenik je taj koji nastavlja djelo otkupljenja na zemlji... Kakve bi koristi bilo od kuće pune zlata kada ne bi bilo nikoga da otvori njezina vrata? Svećenik posjeduje ključ nebeskih blaga: on otvara vrata, on je ekonom dobroga Boga, upravitelj njegovih dobara... Svećenik nije svećenik za sebe, već za vas."[7]

Molimo li svaki dan, iskrenom vjerom, da nam ne nedostanu sveti svećenici? Vapimo li kao kršćani Gospodaru žetve da u dovoljnom broju pošalje radnike u svoj vinograd, kako bi se odgovorilo velikim potrebama cijeloga svijeta?

Vratimo se ponovno današnjoj liturgiji, koja stavlja naglasak na

svećenički karakter Naroda Božjega. U izvanrednom viđenju Otkrivenje nam otkriva: *eno velikoga mnoštva, što ga nitko ne mogaše izbrojiti, iz svakoga naroda, i plemena, i puka i jezika! Stoje pred prijestoljem i pred Jaganjcem odjeveni u bijele haljine; palme im u rukama. Viču iza glasa: «Spasenje Bogu našem koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu.»*^[8] To mnoštvo osoba koje se zajedno s anđelima prostire u klanjanju pred Presvetim Trojstvom, sačinjeno je od svetih: neki poznati, veći broj nepoznatih. Ovdje primjećujemo narod Božji u svojoj finalnoj etapi, koja **okuplja svece Staroga zavjeta, počevši od pravednog Abela i vjernog patrijarha Abrahama, one Novoga zavjeta, mnoštvo mučenika iz prvih vremena kršćanstva te blažene i svete iz stoljeća poslije, sve do Kristovih svjedoka ovoga našeg doba. Sve ih povezuje volja da po djelovanju vječnog animatora naroda Božjega – Duha**

Svetoga – utjelove Evandjelje u svojem postojanju.[9]

Bilo ministerijalno svećeništvo, bilo opće svećeništvo postoje radi posvećivanja ljudi. Posvećeni služitelji, podređeni Kristu Glavi Crkve, vrše svećeništvo propovijedanjem Riječi Božje, dijeljenjem sakramenata i kao pastiri vode vjernike prema vječnom životu, kao vidljivi instrumenti Velikog i Vječnog svećenika. I vjernici laici, snagom kraljevskog svećeništva, sudjeluju na sebi vlastit način u trostrukom poslanju Krista Svećenika. Sveti Josemaria tumači kako je svatko od nas kršćana, bez iznimke, ***postao svećenik svog vlastitog bivstvovanja, tako da prinosi duhovne i Bogu ugodne žrtve po Isusu Kristu(1 Pt 2,5), da svaki svoj čin ostvari u duhu poslušnosti prema božanskoj volji i da se tako nastavi poslanje Bogočovjeka.***[10]

Nije potrebno neko posebno zaduženje od crkvenog autoriteta da bi se svatko od nas osjećao potaknut sudjelovati u spasiteljskom poslanju. ***Apostol: to je kršćanin koji je krštenjem postao Kristov kalem i koji se tako s Njime poistovjetio; koji je svetom potvrdom oboružan za borbu za Krista, koji je pozvan služiti Bogu u svijetu, na osnovi općeg svećeništva svih vjernika, koje mu dodjeljuje stanovito sudjelovanje u Kristovu svećeništvu, koje – makar od službenog svećeništva dosta različito – omogućuje sudjelovanje u crkvenom kultu i pomaže ljudima na njihovu putu prema Bogu svjedočenjem, riječima i primjerima, molitvom i pokorom.*** **[11]**

Zaustavimo se često u razmatranju nad značenjem tog statusa kršćanina, jer moramo biti nosioci Krista

čovječanstvu i nosioci čovječanstva Kristu.

Za vrijeme Svećeničke godine, osim molitve za svetost svećenika moramo moliti i za svetost cijelog kršćanskog puka. Ako postoje obitelji koje primjerom svoga kršćanskog života odgajaju djecu u ljubavi Božjoj; ako postoje muškarci i žene koji ozbiljno traže Isusa u svakodnevnim životnim prilikama, tada će se naći i mnoštvo mladića koji će se osjećati od Gospodina pozvani na ministerijalno svećeništvo. U ovim mjesecima nudi nam se nova prilika da ozbiljnije prihvatimo opći poziv na svetost i apostolat, i da se odvažimo odgovoriti na taj poziv bez prosječnosti, ne dopuštajući da nad nama dominira trenutačno raspoloženje. Koliko na nas utječu umor, protivštine, neuspjesi? Gubimo li lagano mir umjesto da se stavimo u zaklon kod Boga? Jesmo li

svjesni da je Križ temelj i kruna Crkve?

Sveti Josemaria dobio je od Boga posebno svjetlo kako bi mogao pučavati da se može biti na službi širenja Kraljevstva Božjega unutar i preko svjetovnih zbivanja. Na sam dan svog odlaska s ovoga svijeta podsjećao je jednu skupinu žena, vjernica Opusa Dei, da i one – poput svih kršćana – imaju svećeničku dušu. Zapisao je mnogo godina prije toga: ***U svemu i uvijek moramo imati – koliko svećenici toliko i laici – dušu uistinu svećeničku i mentalitet u cijelosti laički, kako bismo mogli u svom osobnom životu razumjeti i vršiti onu slobodu koju uživamo u crkvenom ambijentu i u svjetovnim stvarima, smatrajući se u isto vrijeme građanima grada Božjega (usp. Ef 2,19) i građanima ljudskog grada.***^[12]

Svećenička duša dovodi krštene – inzistiram – do toga da imaju iste osjećaje kao i Krist, sa željom da se svaki dan s Njime sjedine u Svetoj Misi i tokom cijelog dana. Svećenički duh sve više oduševljava za svetu ambiciju služenja, s iskrenom i konkretnom predanošću za duhovno i tjelesno dobro bližnjih; potiče na njegovanje žara za duše sa željom suotkupljivanja s Kristom, ujedinjenja s Presvetom Djevicom i dječju tijesnu povezanost s Rimskim Prvosvećenikom; potiče na davanje zadovoljštine za grijehe, one vlastite i one svih ljudi... Na kraju, dovodi do ljubavi prema Bogu i bližnjemu, nikada ne govoreći *dosta* o služenju Crkvi i dušama. Sveti Josemaria ovako je znao zaključiti: ***Sa ovom svećeničkom dušom, koju molim od Gospodina za sve vas, morate tražiti, unutar vaših redovitih zanimanja, da se cijeli vaš život pretvori u trajnu hvalu Bogu: trajnu molitvu i zadovoljštinu,***

molbu i žrtvu za sve ljude. I sve to u intimnoj i žarkoj povezanosti sa Kristom Isusom u Svetoj Oltarskoj Žrtvi.[13]

U Svetoj Misi naša djela dobivaju vrijednost vječnosti. U ovim trenutcima, novim intenzitetom, kršćanin postaje u potpunosti svjestan svoga nastojanja da surađuje s Isusom u posvećivanju ljudskih stvari, kroz prikazanje svoga života i svih svojih aktivnosti. «*Altare Dei est cor nostrum*», [14] govorio je Sveti Grgur Veliki; Božji oltar jest naše srce. Moramo mu ***služiti ne samo na oltaru već i u cijelom svijetu koji je za nas oltar. Sva se djela ljudi obavljaju kao na oltaru, i svaki od nas, u toj povezanosti kontemplativnih duša – što je vaš dan – govori na neki način svoju misu, koja traje dvadesetičetiri sata, u iščekivanju sljedeće mise koja će trajati drugih***

dvadesetičetiri sata i tako sve do kraja vašega života.[15]

Nadalje, kao manifestacija sudjelovanja u Kristovoj proročkoj zadaći, svi se vjernici moraju truditi drugima prenijeti božanski nauk. Sigurno da je moguće na puno načina sudjelovati u evangelizacijskom poslanju Crkve. Ipak u polazištu svakoga apostolskog nastojanja jest Isusov mandat svim kršćanima: *Podžite dakle i učinite mojim učenicima sve narode, (...), učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio.*[16]

Na isti način sudjelovanje u Kristovoj kraljevskoj službi poziva kršćane, posebno laike, da rade na posvećivanju zemaljskih stvari i to putem njihova nastojanja da se zemaljska pitanja urede u skladu s voljom Božjom,[17] djelujući u svijetu poput kvasca,[18] kako bi Krista postavili na vrh svih

aktivnosti. «Opće svećeništvo koje smo primili u sakramentu Krštenja», tumačio je don Álvaro nasljeđujući nauk svetog Josemaríe, «jest kraljevsko, (usp. 1 Pt2,9) jer prikazujući Bogu ono što jesmo i što imamo, prikazujući mu sve plemenite ljudske djelatnosti obavljane u skladu s božanskim promislom, postajemo Kristovo kraljevstvo i kraljujemo s Njime».[19]

Kao dio specifičnog poslanja danog mu od Boga, sveti Josemaria naučava kako bitna karakteristika uprisutnjivanja Kristova svećeništva po duhu Opusa Dei, bilo od posvećenih službenika bilo od laika, jest *laički mentalitet* vlastit njihovu svjetovnom statusu i položaju u svijetu. Laički mentalitet shvaćen na ispravan način i prožet svećeničkim duhom vlastitim djeci Božjoj, dovest će vjernike kršćane do toga da surađuju na vrlo konkretan način u spasiteljskom poslanju Crkve:

***Ljubeći slobodu te iz nje
proizlazeću osobnu odgovornost;
ljubeći naravnom ljubavlju sve
ispravne zemaljske stvari;
spajajući u vašem svakodnevnom
poslu – ali bez brkanja - narav i
milost, ljudsko i božansko.[20]***

Tako svećenici i laici surađuju u jednome poslanju Crkve, svatko po dobivenim darovima i specifičnim okolnostima u kojima se nalazi. Laici izvršava svoje poslanje u okviru vremenitih struktura, nastojeći ih prožeti Kristovim duhom; svećenici služe drugima navješćujući riječ Božju i dijeleći sakramente. To pogoduje, kako piše Sveti Josemaria, ***da se klerici ne upleću među laike, niti laici među klerike; da ne bude svećenika koji bi se htjeli miješati u stvari laika, niti laika koji bi se miješali u ono što je vlastito svećenicima[21].***

Sljedećeg 28. listopada bit će nova godišnjica uzdignuća Opusa Dei u

osobnu prelaturu. Zahvalimo Bogu i potrudimo se u širenju dubokog teološkog i duhovnog značaja *dopunjujuće suradnje* svećenika i laika u Opusu Dei, kako bismo sudjelovali u poslanju Crkve; osobito svjedočeći koherentan kršćanski život, ostajući svatko – kako kaže Apostol – *u onom zvanju u kojem je bio kada je pozvan*,^[22] odnosno svećenici i laici sto posto. Na taj način ćemo plodonosno služiti Crkvi, što smo uvijek nastojali činiti; tim više u ovo vrijeme u kojem mnogi brkaju laicizam – koji nastoji ukloniti Boga iz vrementih struktura – s laicitetom; i širiti ćemo zdrav laikalan duh, o kojem je više puta govorio Rimski Prvosvećenik.^[23]

Za nekoliko dana, 7 studenog, podijelit ću đakonsko ređenje 32 vjernika Opusa Dei. Molimo Gospodina da budu njegovi dobri i sveti službenici. Nastavimo moliti za Osobu i na nakane Rimskog

Prvosvećenika, za njegove suradnike, za svećenike i đakone, za svećeničke kandidate cijeloga svijeta. Prisjetimo se i dana u kojem je Gospa našem Ocu podarila znak pažnje i učinila da kod Rialpa pronade «ružu»; obratimo se Našoj Presvetoj Majci da nam izmoli kod Boga mirisavu «ružu» vjernosti. Računajmo i s pomoću onih koji su nas pretekli; u tjednima ovoga mjeseca učvrstimo, molitvom i dobrim djelima, jedinstvo proslavljene, trpeće i vojujuće Crkve.

Sa svom ljubavlju blagoslivljam vas

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. studenog 2009.

[1] RIMSKI MISAL, Svetkovina Krista Kralja Svega Stvorenoga, *Predslovlje*

[2] Usp. 1 Kor 15,24.

[3] 1 Pt 2,9-10.

[4] Sveti Augustin, *Grad Božji*, XX, 10 (CCL 48,720)

[5] Usp. Fil 2,5.

[6] II VATIKANSKI KONCIL, *Dog. kons. Lumen gentium*, n.10

[7] SVETI IVAN MARIJA VIANNEY; riječi koje Benedikt XVI. citira u Pismu svećenicima, 16.VI.2009.

[8] Otk 7,9-10.

[9] Benedikt XVI., Propovijed na svetkovinu Svih svetih, 1. XI. 2006.

[10] Sveti Josemaria Escriva, *Susret s Kristom*, br. 96.

[11] Isto, br. 120.

[12] Sveti Josemaria, *Pismo 2-II-1945*, n.1.

[13] Sveti Josemaria, *Pismo 28-III-1955*, n. 4.

[14] Sveti Grgur Veliki, *Moralia*, 25, 7, 15 (PL 76, 328).

[15] Sveti Josemaria, *Bilješke s jednog razmatranja*, 19-III-1968.

[16] Mt28, 19-20.

[17] Usp. II Vatikanski koncil, *LG*, n. 31.

[18] Usp. II Vatikanski koncil, *AA*, n. 2.

[19] MONS. ÁLVARO DEL PORTILLO, Pastoralno pismo, 9-I-1993, n .11.

[20] Sveti Josemaria, *Pismo 28-III-1955*, n. 8.

[21] Sveti Josemaria, *Pismo 19-III-1954*, n. 21.

[22] 1 Kor7, 20.

[23] Cfr. Benedikt XVI, Govori 18-V-2006 i 11-VI-2007.

Roma, 1 de noviembre de 2009

[1] Misal Romano, Solemnidad de Nuestro Señor Jesucristo Rey del universo, *Prefacio*.

[2] Cfr. 1 *Cor* 15, 24.

[3] 1 *Pe* 2, 9-10.

[4] San Agustín, *La Ciudad de Dios* XX, 10 (CCL 48, 720).

[5] Cfr. *Flp* 2, 5.

[6] Concilio Vaticano II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 10.

[7] San Juan María Vianney; cit. por Benedicto XVI en Carta a los sacerdotes, 16-VI-2009.

[8] *Ap* 7, 9-10

[9] Benedicto XVI, Homilía en la solemnidad de Todos los Santos, 1-XI-2006.

[10] San Josemaría, *Es Cristo que pasa*, n. 96.

[11] *Ibid.*, n. 120.

[12] San Josemaría, *Carta 2-II-1945*, n. 1.

[13] San Josemaría, *Carta 28-III-1955*, n. 4.

[14] San Gregorio Magno, *Moralia* 25, 7, 15 (PL 76, 328).

[15] San Josemaría, *Notas de una meditación*, 19-III-1968.

[16] *Mt* 28, 19-20.

[17] Cfr. Concilio Vaticano II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 31.

[18] Cfr. Concilio Vaticano II, decr. *Apostolicam actuositatem*, n. 2.

[19] Mons. Álvaro del Portillo, *Carta pastoral*, 9-I-1993, n. 11.

[20] San Josemaría, *Carta 19-III-1954*, n. 21.

[21] 1 *Cor* 7, 20.

[22] Cfr. Benedicto XVI, Discursos del 18-V-2006 y del 11-VI-2007.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-studeni-2009/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-studeni-2009/) (9.08.2025.)